

Referat Ochrony Środowiska i Gospodarowania Odpadami Komunalnymi Urzędu Gminy w Rewalu informuje, że w siedzibie Urzędu można pobrać **nieodpłatne materiały edukacyjne n.t. usuwania azbestu**. Materiały te składają się z poradnika w formie broszury oraz płyty DVD z filmem edukacyjnym. Pakiety **przeznaczone są dla osób fizycznych, które są użytkownikami wyrobów azbestowych**. Pakiety stanowią wsparcie Państwa działalności edukacyjnej w zakresie szkodliwości azbestu oraz konieczności usuwania wyrobów zawierających azbest.

Materiały zostały wyprodukowane w ramach „Kampanii antyazbestowej” – projektu finansowanego w ramach Instrumentu Finansowego LIFE+ Unii Europejskiej oraz przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

PRZYPOMINAMY O OBOWIĄZKACH WŁAŚCICIELI NIERUCHOMOŚCI

Użytkowanie wyrobów zawierających azbest dopuszczone jest do dnia 31 grudnia 2032 r., przy czym uwzględniony musi być okres upływu gwarancji producenta oraz pozytywna ocena stanu i możliwości bezpiecznego użytkowania tych wyrobów.

Właściciele, użytkownicy wieczysti i zarządcy budynków mają obowiązek zinwentaryzowania i dokonywania kontroli stanu wyrobów zawierających azbest i oceny możliwości ich dalszego bezpiecznego użytkowania. Ocena taka może kwalifikować dany wyrób do jego usunięcia i zastąpienia bezpiecznym zamiennikiem (sztuczne włókna mineralne) lub jego zabezpieczenia, poprzez szczelną zabudowę lub pokrycie azbestu szczelną powłoką. Do sfinansowania wymienionych działań zobowiązany jest właściciel obiektu. Jeden egzemplarz sporządzonej oceny należy przekazać właściwemu organowi nadzoru budowlanego. Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości zobowiązany jest również zgłaszać prace polegające na zabezpieczeniu lub usuwaniu azbestu do właściwego organu administracji architektoniczno-budowlanej. Jednocześnie zobowiązany jest on informować ekipy remontowe, instalacyjne o miejscach występowania azbestu w budynku. Wśród zawodów zagrożonych azbestem wymienia się hydraulików, elektryków, posadzkarzy, mechaników samochodowych, konserwatorów i dozorców budynków, dekarzy, personel sprzątający oraz pracowników demontujących elementy mogące zawierać azbest.

Prace związane z usuwaniem, transportem i składowaniem wyrobów zawierających azbest powinny:

- wykonywać wyspecjalizowane firmy, które znaleźć można na stronie www.bazaazbestowa.pl,
- być wykonywane przez przeszkolony personel, wyposażony w odpowiednie środki ochrony indywidualnej (maski filtrujące powietrze, kombinezony i rękawice ochronne, ochronniki na obuwie),
- strefa prac powinna zostać ogrodzona i oznaczona tablicami ostrzegawczymi – **UWAGA! ZAGROŻENIE AZBESTEM!**, należy unikać powstawania pyłu azbestowego - wszelkie mechaniczne oddziaływanie na materiały zawierające azbest stwarza ryzyko emisji włókien; (nie wolno łamać i kruszyć wyrobów azbestowych,

należy zwilżać usuwane elementy, zamiatać „na mokro”, nie powinno się stosować szlifierek, wiertarek, dmuchaw, sprężonego powietrza),

- pojemniki na odpady zawierające azbest oznacza się literą „a” oraz ustalonym napisem ostrzegawczym, na opakowania, w których gromadzi się i transportuje odpady azbestowe, zaleca się folię polietylenową grubości 0,2 mm, przy czym opakowanie nie powinno być obciążane powyżej 30 kg,
- odpady zawierające azbest (w tym wspomniana odzież robocza) składowane muszą być wyłącznie na wyznaczonych składowiskach, wykaz składowisk znaleźć można na stronie www.bazaazbestowa.pl,
- w trakcie wykonywania prac nie wolno palić papierosów i spożywać posiłków, ani napojów,
- po zakończeniu prac należy obficie spłukać całe ciało wodą.

AZBEST I ETERNIT

Azbest, to grupa nieorganicznych, metamorficznych minerałów o strukturze włóknistej, które pod względem chemicznym są uwodnionymi krzemianami różnych metali (magnezu, wapnia, sodu, żelaza). Azbesty podzielono umownie na azbesty właściwe, wśród których wyróżnia się sześć minerałów azbestowych z grupy serpentynów (chryzotyl) i amfiboli (krokidolit, amozyt, termolit, aktynolit, antofilit), minerały azbestopodobne (attapulgit, sepiolit, talk włóknisty, wollastonit, serpentynit włóknisty, antygoryt włóknisty oraz zeolity włókniste). Charakterystyczne cechy azbestu to wysoka wytrzymałość mechaniczna, elastyczność, miękkość, sprężystość, możliwość przedzenia, lekkość, odporność na działanie czynników chemicznych i biologicznych, niskie przewodnictwo cieplne i elektryczne, mrozoodporność, a przede wszystkim duża odporność na działanie wysokich temperatur i niepalność. W temperaturze 350°C wytrzymałość mechaniczna włókien azbestu spada jedynie o 20%, co spowodowane jest częściowym odparowaniem wody – po wystudzeniu i przyjęciu wody z otoczenia włókna wracają do stanu pierwotnego. Dopiero w temperaturze ponad 700°C woda zupełnie odparowuje i włókna azbestowe nieodwracalnie tracą elastyczność i zaczynają się kruszyć.

Unikalne właściwości azbestu dostrzeżone zostały już w okresie prehistorycznym – najstarsze dane kopalne świadczące o wykorzystaniu azbestu przez człowieka pochodzą sprzed 4500 lat z terenów współczesnej Finlandii, gdzie mieszanina gliny i włókien azbestowych służyła do wyrobu garnków. Pierwsze wzmianki pisane o azbecie pochodzą z roku ok. 300 p.n.e., z dzieła greckiego uczonego i filozofa Teofrasta z Eresos – „O kamieniach”. W starożytności włókna azbestowe wykorzystywane były do produkcji knotów do świec, niepalnego papieru, płaszczy żołnierskich, całunów pogrzebowych. Tkane z włókien azbestu obrusy i chusteczki czyszczone były poprzez wrzucanie do ognia, a obecna nazwa azbestu pochodzi od greckiego asbestion, czyli „niugaszony”. Azbest określany był również jako górską skórą, kamień bawełniany, len kamienny, skalny oprzęd. W średniowieczu azbestowi przypisywano właściwości magiczne i sądzono, że stanowi on owłosienie „ogniotrwałych salamander”. Zainteresowanie azbestem wzrosło znacznie w okresie rewolucji przemysłowej, kiedy też zaczęto wydobywać minerały azbestowe na skalę przemysłową. Światowe złoża azbestu szacuje się na ponad 550 mln ton, a największe złoża występują w Kanadzie (trwającą do dziś eksploatację złoża w Quebecu rozpoczęto w 1877 r.), Rosji (Ural), USA, RPA i Zimbabwe. Szczyt wydobycia azbestu na świecie osiągnięty został w 1976 r. i wyniósł ok. 5 mln ton. W Polsce azbest występuje jako zanieczyszczenie złóż innych surowców mineralnych

(melafir, gabro, ruda niklu, magnezyt) na Dolnym Śląsku, brak jest natomiast złóż azbestu nadających się do przemysłowej eksploatacji.

Eternit to nazwa handlowa, która z czasem stała się nazwą potoczną dla określenia materiałów budowlanych azbestowo-cementowych. Z eternitu wykonywano płyty pokryciowe - elewacyjne i dachowe - oraz rury. Był to materiał ogniotrwały, odporny na wpływy atmosferyczne oraz działanie wody i ścieków, a jednocześnie wytrzymały mechanicznie, nawet w wyrobach o ściankach niewielkiej grubości, przez co był również relatywnie lekki i dość tani. Na świecie (w tym także w Polsce) znany i stosowany od początku XX wieku. Jego prawdziwa popularność w Polsce nastąpiła w latach 70. XX wieku. Stał się wtedy charakterystycznym elementem krajobrazu polskiej wsi jako materiał pokryciowy zarówno na siedzibach ludzkich, jak i budynkach gospodarczych, wypierając droższą od niego dachówkę.

Ze względu na szkodliwość wyrobów azbestowych dla zdrowia ich produkcja zakazana została w Polsce Ustawą z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, zgodnie z którą do 28 września 1998 r. zakończono produkcję płyt azbestowo-cementowych, zaś od 28 marca 1999 obowiązuje zakaz obrotu azbestem i wyrobami go zawierającymi. W krajach Unii Europejskiej zakaz wydobycia azbestu oraz produkcji i przetwarzania wyrobów zawierających azbest wprowadziła Dyrektywa 2003/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 marca 2003 r., zaś całkowity zakaz stosowania azbestu wprowadzony został 1 stycznia 2005 r. (Dyrektywa 1999/77/WE).

Artykuły pobrane ze strony : <http://bezazbestu.com.pl/>